

SOMMAREN ÄR EN SVÅR TID FÖR *DE HEMLÖSA*

Hemlöshet förknippas ofta med mörka, kalla vinternätter. Men, att leva utan bostad är ett lika stort problem på sommaren.

– Även sommarnätter kan vara fruktansvärt kalla och råa. Det går kanske bra att somna på parkbänken. Men vid tre, fyra på morgonen är det inte nådigt, säger Per-Inge Höglund.

//TEXT ANNA-CARIN JANSSON FOTO ULRIKA OLSSON

EFTER EN OVANLIGT LÅNG och kylig vår har sommarvärmen kommit till Göteborg. Det är tisdag kväll och två av Räddningsmissionens tre fältarbetare, Per-Inge Höglund och Annica Arvidsson, är i tjänst. Den tredje, Robert Johansson, har sin lediga dag.

Stadens olika fältenheter som söker upp människor som är hemlösa har delat upp veckans dagar mellan sig. Kommunens fältarbetare ansvarar för tre kvällspass i veckan, Stadsmissionens för två och Räddningsmissionens lika många; tisdagar och söndagar.

EFTERSOM DET FINNS MÄNNISKOR som saknar bostad alla nätter på året kan fältarbetet aldrig ta semester, säger Annica och konstaterar att det inte bara är nattlig fukt och kyla som ställer till det för hemlösa människor så här års.

– Mycket är stängt på sommaren. Kaféer och mötesplatser man brukar gå till stänger. Och eftersom många är lediga kan det vara svårt att få tag på sin vanliga kontaktperson inom till exempel socialtjänsten. Många vi träffar säger att det till och med kan vara svårare att klara sig på sommaren än på vintern.

Hon och Per-Inge har varit igång sedan klockan tio i morse. Klockan är nu halv sju på kvällen och Annica och Per-Inge har tagit vägen om Vasagatan 14, där fältarbetarna har sin lokal i källarvåningen. Precis som alltid då Räddningsmissionen har ansvaret för fältarbetet ute på stan, är arbetsdagen långt ifrån slut ännu. Snarare är det nu Annicas och Per-Ingens mobiltelefoner börjar ringa som allra mest intensivt och män och kvinnor som behöver en plats för natten tar kontakt.

– **VÄLKOMMEN TILL "BUNKERN"** säger Per-Inge med ett stort leende när han visar runt i de anspråkslösa lokalerna.

I det ena rummet står tre skrivbord, en arbetsplats var åt de tre fältarbetarna. Längst in finns ett samtalsrum med möjlighet till enskildhet.

– Det kan hända att vi sitter vid skrivborden alla samtidigt. Men inte så ofta. För det mesta är vi ute på stan och pratar med folk, berättar Per-Inge och poängterar att en stor del av arbetat han och hans kollegor utför handlar om att skapa och upprätthålla relationer med människor. Både för att avhjälpa ett akut behov av en sängplats för natten, men även för att kunna motivera och stötta en ofta svår och långsiktig väg tillbaka till samhällsgemenskap.

– Det är en stor fördel att vi hållit på så länge. Folk känner igen oss. Att bygga upp en relation går inte på en eftermiddag. Man ska komma ihåg att det är känsliga människor vi vänder oss till, säger Per-Inge som liksom Annica har arbetat mer än tjugo år inom Räddningsmissionen.

"Vi uppfattas som neutral mark, inga myndigheter. Därför känner många sig nog trygga med oss"

IDAG HAR PER-INGE OCH ANNICA varit ute hela dagen och rört sig på ställen där man vet att det kan finnas människor med utsatta liv. De har hälsat på hos gamla bekanta och de har sökt nya kontakter. Förutom den uppsökande verksamheten, sitter fältarbetarna ofta med i möten med exempelvis socialtjänsten eller följer med någon på läkarbesök.

– Vi uppfattas som neutral mark, inga myndigheter. Därför känns många sig nog många trygga med oss, de...börjar Per-Inge men blir avbruten av signalen från mobiltelefon.

Medan Per-Inge tar emot tredje samtalet på tio minuter om boende för natten, flikar Annica in att det ofta är hotell och affärer av olika slag som lånar ut sina telefoner till dem som behöver få kontakt med fältarbetarna på Räddningsmissionen.

– Det är också, roligt nog, många privatpersoner som lånar ut sin telefon eller som själva ringer upp, säger hon.

Precis som Per-Inge talar hon om människorna som fältarbetet är till för, som unika människor av kött och blod. Den allra största

belöningen, och det som gör henne allra mest glad, är när en person klarar att lämna ett liv i missbruk, utan hem och framtid, och sakta börjar bygga upp en ny tillvaro, säger hon. Att det dessvärre är många som inte orkar, som tar återfall och inte klarar att lämna sitt missbruk är inget hon eller Per-Inge sticker under stol med.

– Men även om du gör 1000 återfall släpper vi inte taget, säger han bestämt.

PER-INGE HAR PRECIS AVSLUTAT ytterligare ett samtal. Mannen som ringt upp har fått en sängplats bokad åt sig på 35:ans jourboende på Linnégatan och ska hämtas upp av Per-Inge och Annica med Räddningsmissionens buss senare i kväll.

– Med åren har många blivit som vänner till oss. Man gläds när det går bra, och sörjer när det går illa. Men själva relationerna med dessa människor är åtminstone det som gör att jag orkar. Man får så mycket i dessa möten, säger Per-Inge.

Annica sneglar på klockan. Det är snart dags att sätta sig i bussen och köra ut på stan. Det är mycket som ska hinnas med innan klockan hunnit bli mycket att det är dags att plocka upp alla Per-Inge och hon haft kontakt med och bokat en sängplats åt.

– Först har vi lovat att skjutsa en kvinna som har svårt att gå till ett boende. Sedan tar vi oss en vända till nattkaféet *TrappaNer* och därefter till 35:an, berättar Annica.

Beroende på vad som händer just den här Göteborgsnatten, blir det antagligen en runda även till Centralen, Femmanhuset och Tillnykterhetsenheten. Och Stadsmissionens boende *Gatljuset* och det kommunala *Tillfället...*

– Runt halv ett, ett brukar vi vara rätt så klara. Men det kan det bli längre. Som längst har vi nog hållit på fram till halv fyra, när vi behövt åka med någon akut till psyket, säger Per-Inge och Annica medan de stänger dörren bakom sig för att ge sig ut i sommarnatten.

Klockan är nu fem minuter i åtta och runt om i staden väntar ett antal personer, som överlevt ytterligare en dag utan hem, på att få tillgång till en säng för natten.

•••••